

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 22 lipca 2014 roku, sprecyzowanym pismem z datą w nagłówku „dnia 09 września 2014 roku” (data prezentaty: 2014-09-12), powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. domagał się zasądzenia od pozwanego Towarzystwo (...) z siedzibą w W. kwoty 2 362,71 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 06 lutego 2014 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż w dniu 19 listopada 2013 roku na skutek kolizji drogowej doszło do uszkodzenia samochodu marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiącego współwłasność P. K. i L. K.. Sprawcą przedmiotowej kolizji był kierujący pojazdem posiadający ubezpieczenie w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń. Powód podniósł, iż nabył od poszkodowanych wierzytelność o zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 19 listopada 2013 roku na podstawie umowy cesji wierzytelności zawartej w dniu 27 listopada 2013 roku z poszkodowanymi. Poszkodowany zlecił naprawę uszkodzonego samochodu warsztatowi naprawczemu (...) w G., a w dniu 27 listopada 2013 roku wynajął od powoda pojazd zastępczy na okres od dnia 27 listopada 2013 roku do dnia 17 grudnia 2013 roku. Powód z tytułu najmu pojazdu zastępczego wystawił fakturę VAT numer (...) na kwotę 3 538,71 złotych brutto. Pozwany Towarzystwo (...) z siedzibą w W. przyznał mu tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego kwotę 1 176 złotych przyjmując jako uzasadniony okres najmu 7 dni przy zastosowaniu stawki dobowej w wysokości 137 złotych netto.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym w dniu 02 października 2014 roku w sprawie o sygn. akt VI GNc 3696/14 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany Towarzystwo (...) z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości podnosząc zarzut braku legitymacji procesowej biernej po stronie pozwanego z uwagi na fakt, że w umowie przelewu wierzytelności z dnia 27 listopada 2013 roku wskazano, że cedentowi przysługuje wierzytelność wobec (...), co zdaniem pozwanego, nie uprawnia powoda do występowania z powództwem wobec Towarzystwa (...) z siedzibą w W.. Jednocześnie pozwany wskazał, że uznał swoją odpowiedzialność za zdarzenie z dnia 19 listopada 2013 roku oraz przyznał poszkodowanemu kwotę 1 176 złotych tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego, uznając za zasadny okres najmu 7 dni, przy stawce dobowej 137 złotych netto. Pozwany odmówił przyznania odszkodowania ponad kwotę już wypłaconą, nadto podnosząc, iż wydruki ze stron internetowych nie mogą być dowodem wysokości stosowanych na rynku stawek najmu pojazdu zastępczego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 listopada 2013 roku w wyniku kolizji drogowej uszkodzeniu uległ pojazd marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...) będący współwłasnością P. K. i L. K.. Odpowiedzialność za uszkodzenie tego pojazdu ponosił sprawca ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w Towarzystwo (...) z siedzibą w W..

P. K. zgłosił szkodę w Towarzystwo (...) z siedzibą w W., który w dniu 20 listopada 2013 roku sporządził protokół szkody w pojeździe.

niesporne, a nadto: oświadczenie – k. 39 akt, protokół szkody w pojeździe – k. 40-41 akt, zgłoszenie szkody w pojeździe – k. 45-47 akt szkody, zeznania świadka P. K. – k. 93-95 akt, zeznania członka zarządu powoda B. K. – k. 95-96 akt

Poszkodowany P. K. użytkował samochód marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wykorzystując go codziennie do dojazdów do pracy i z pracy oraz bieżących spraw życia codziennego. Poszkodowany nie dysponował innym samochodem.

oświadczenie o sposobie użytkowania samochodu – k. 25 akt, zeznania świadka P. K. – k. 93-95 akt

Poszkodowany P. K. w dniu 27 listopada 2013 roku zlecił naprawę uszkodzonego samochodu marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...) warsztatowi (...) w G..

W dniu 10 grudnia 2013 roku warsztat przesłał do Towarzystwo (...) z siedzibą w W. kalkulację naprawy celem jej zatwierdzenia. Części zamówiono w dniu 09 grudnia 2013 roku, a dostarczono w dniu 12 grudnia 2013 roku.

Pojazd po naprawie odebrano w dniu 17 grudnia 2013 roku.

Z tytułu naprawy pojazdu marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w dniu 28 grudnia 2013 roku wystawiona została faktura VAT numer (...) na kwotę 7 830,06 złotych brutto.

karta naprawy pojazdu – k. 30-31 akt, kalkulacja naprawy numer 932 – k. 65-69 akt szkody, faktura VAT numer (...) – k. 71 akt szkody, zeznania świadka P. K. – k. 93-95 akt, zeznania członka zarządu powoda B. K. – k. 95-96 akt

W dniu 27 listopada 2013 roku poszkodowany P. K. zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. umowę najmu pojazdu zastępczego marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

Zgodnie z § 5 ust 1 umowy najemca zobowiązał się zapłacić wynajmującemu czynsz najmu za samochód zastępczy w wysokości wynikającej z cennika najmu samochodu zastępczego z OC sprawcy. Z uwagi na okoliczność, iż w dniu zawarcia umowy najmu stronom nie był znany okres trwania najmu samochodu zastępczego, wysokość łącznego czynszu najmu została określona w dniu zwrotu samochodu zastępczego. Jednocześnie najemca oświadczył, iż akceptuje stawki czynszu najmu za samochód zastępczy zawarte w cenniku, który otrzymał i z którym się zapoznał.

umowa najmu samochodu zastępczego wraz załącznikami – k. 19-22 akt, zeznania świadka P. K. – k. 93-95 akt, zeznania członka zarządu powoda B. K. – k. 95-96 akt

W tym samym dniu, tj. w dniu 27 listopada 2013 roku poszkodowany P. K. zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. umowę cesji wierzytelności w postaci prawa do zwrotu kosztów z tytułu najmu pojazdu zastępczego w związku ze szkodą z dnia 19 listopada 2013 roku od sprawcy szkody ubezpieczonego w (...).

umowa cesji wierzytelności – k. 21 akt

Umowa najmu pojazdu zastępczego zakończyła się z dniem 17 grudnia 2013 roku.

W dniu 18 grudnia 2013 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wystawił fakturę VAT numer (...) na kwotę 3 538,71 złotych brutto za najem pojazdu zastępczego w okresie od dnia 27 listopada 2013 roku do dnia 17 grudnia 2013 roku.

karta wydania pojazdu i zwrotu samochodu zastępczego – k. 23 akt, oświadczenie dotyczące długości najmu samochodu zastępczego i cesji wierzytelności – k. 24 akt, faktura VAT numer (...) – k. 26 akt, zeznania członka zarządu powoda B. K. – k. 95-96 akt

Decyzją z dnia 12 maja 2014 roku Towarzystwo (...) z siedzibą w W. przyznał odszkodowanie w kwocie 1 176 złotych brutto za 7 dni najmu pojazdu zastępczego klasy B przy stawce w kwocie 137 złotych netto.

decyzja – k. 91 akt szkody

Celowy i niezbędny okres naprawy pojazdu marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...) pozostający w związku z usunięciem uszkodzeń po kolizji z dnia 19 listopada 2013 roku bez zbędnej zwłoki z założeniem racjonalnej organizacji pracy, wynosił 9 dni.

Dobowa stawka wynajmu pojazdu zastępczego tej samej klasy co pojazd wynajęty (T. (...)) w IV kwartale 2013 roku przy tzw. wynajmie bezgotówkowym zawierała się w przedziale: 130-327 złotych netto dla wynajmu na 1 dobę w wypożyczalni samochodów, 120-168 złotych netto dla wynajmu na 9 dni w wypożyczalni samochodów, 100-170 złotych netto w warsztacie naprawczym.

Zbity kierunkowskaz i lusterko wykluczały pojazd z ruchu.

opinia biegłego sądowego T. M. – k. 130-139 akt, uzupełniająca ustna opinia biegłego sądowego T. M. – protokół skrócony rozprawy z dnia 18 stycznia 2017 roku – k. 190-191 akt (zapis cyfrowy 00:01:10-00:07:07)

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie, który w dużej mierze pozostawał bezsporny pomiędzy stronami, Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów złożonych przez strony do akt sprawy, które nie były przez nie kwestionowane, a nadto nie budziły wątpliwości Sądu co do swej wiarygodności, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary. Jednocześnie Sąd nie oparł się na oświadczeniu złożonym przez (...) z dnia 30 stycznia 2016 roku mając na uwadze, że jako dokument prywatny nie korzysta on z domniemania prawdziwości zawartych w nim twierdzeń, a nadto, że został on sporządzony w toku niniejszego postępowania na jego potrzeby, niejako w odpowiedzi na treść opinii biegłego sądowego, który wskazał, że materiał dowodowy nie pozwala mu na ustalenie, z czego wynikała zwłoka w procesie technologicznym w okresie od dnia 27 listopada 2013 roku (dzień przyjęcia pojazdu do naprawy) do dnia, w którym rozpoczęto prace w pojeździe (prawdopodobnie do dnia 10 grudnia 2013 roku lub ewentualnie do dnia złożenia zamówienia części zamiennych, tj. do dnia 09 grudnia 2013 roku). Jak wskazał bowiem biegły sądowy, jeżeli przyjąć, że miała miejsce powyższa zwłoka w naprawie, która wyniknęła z braku wolnego stanowiska i konieczności dokończenia napraw innych pojazdów z wcześniej podjętych zleceń i będzie to stanowiło usprawiedliwienie dla okresu naprawczego przedmiotowego pojazdu, to wówczas całkowity wymagany okres naprawczy pojazdu marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wyniesie 21 dni.

W ocenie Sądu nie sposób zgodzić się z powodem, że potrzeba powołania dowodu na powyższą okoliczność wyniknęła dopiero na tym etapie postępowania, skoro na powodzie już w chwili złożenia pozwu spoczywał obowiązek przedłożenia dowodów dla uzasadnienia czasu trwania najmu, za który domagał się zapłaty i jednocześnie należy zgodzić się z pozwanym, że skoro z dokumentacji przedłożonej przez powoda nie wynikało, aby do dnia 09 grudnia 2013 roku podejmowano jakiegokolwiek czynności związane z naprawą przedmiotowego pojazdu, brak jest podstaw do czynienia w tym przedmiocie założeń przez biegłego sądowego, tym bardziej, że przesłuchiwany w charakterze strony powodowej członek zarządu powoda B. K. nie podnosił tej okoliczności jako uzasadnienia dla dodatkowych 12 dni najmu, mimo, że jak wskazywał, powód monitorował proces naprawy poprzez uzyskiwanie informacji z serwisu o etapach naprawy i co więcej, jako przyczynę przedłużenia procesu naprawy wskazał w niniejszej sprawie nie brak wolnych stanowisk naprawczych, a konieczność dokonania dodatkowych oględzin (k. 95 akt). Zdaniem Sądu w takiej sytuacji, gdyby zwłoka w rozpoczęciu przez warsztat prac naprawczych wynikała z braku wolnych stanowisk naprawczych i konieczności oczekiwania niejako na „swoją kolej” i jednocześnie byłyby to zwłoka tak znaczna (12 dni), zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego, strona domagająca się zapłaty za okres najmu, okoliczność tę podniosłaby. Tymczasem, powód w żaden sposób nie powoływał się na te okoliczności, mimo, że pozwany już w toku postępowania likwidacyjnego kwestionował okres najmu pojazdu zastępczego jako niezasadnie wydłużony i powód miał pełną tego świadomość. Powołanie się zaś przez warsztat naprawczy dokładnie na takie okoliczności, jakie wskazał w swojej opinii biegły sądowy, i to już po jej sporządzeniu, jest w ocenie Sądu niewiarygodne, a nadto nie poparte żadnym innym dowodem (np. w postaci zeznań pracowników warsztatu), wobec czego nie mogło, zdaniem Sądu rozpoznającego sprawę, stanowić podstawy dla uznania tego okresu za uzasadniony okres naprawczy uszkodzonego pojazdu i prowadzić do przyjęcia, iż w niniejszej sprawie celowy i niezbędny ekonomicznie czas naprawy pojazdu marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wynosi 21 dni.

Ustalając stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd oparł się także na uznanych za wiarygodne zeznaniach poszkodowanego P. K. w zakresie, w jakim świadek ten potwierdził okoliczności związane z zawarciem umowy najmu z powodem,

ustaleniami dotyczącymi stawek za wynajem, a także związanymi z wyborem powoda jako wynajmującego pojazd. Zeznania te były rzeczowe, logiczne i zgodne z pozostałymi dowodami zebranymi w aktach sprawy. Sąd dał wiarę również zeznaniom członka zarządu powoda B. K., który opisał zasady zarówno wynajmu pojazdów zastępczych, jak i monitoringu napraw pojazdów jego klientów wskazując, że jeżeli proces naprawy się przedłuża, ustalana jest tego przyczyna i powód monituje ubezpieczycieli lub serwis celem podjęcia odpowiednich kroków. Jak wskazał powód takie działania związane z kontrolowaniem procesu naprawy są konsekwencją kwestionowania przez ubezpieczycieli czas najmu. Jednocześnie powód wskazał, że w jego ocenie zasadny czas najmu w niniejszej sprawie wynosił 21 dni, zaś okres procesu naprawy wydłużony został poprzez konieczność dokonania dodatkowych oględzin.

Istotne znaczenie dla rekonstrukcji stanu faktycznego w niniejszej sprawie miała pisemna i ustna opinia biegłego sądowego w dziedzinie techniki samochodowej i ruchu drogowego T. M.. Mimo jej sporządzenia w dwóch wariantach, zdaniem Sądu, brak było podstaw do zdezawuowania jej wartości i mocy dowodowej. Uznając jednakże z przyczyn wskazanych w powyższej części uzasadnienia, iż brak jest podstaw do przyjęcia w niniejszej sprawie, że zwłoka w procesie technologicznym w okresie od dnia 27 listopada 2013 roku (dzień przyjęcia pojazdu do naprawy) do dnia, w którym rozpoczęto prace w pojeździe (prawdopodobnie do dnia 10 grudnia 2013 roku lub ewentualnie do dnia złożenia zamówienia części zamiennych, tj. do dnia 09 grudnia 2013 roku) wyniknęła z braku wolnego stanowiska i konieczności dokończenia napraw innych pojazdów z wcześniej podjętych zleceń, Sąd jako zasadny okres najmu pojazdu marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...) przyjął 9 dni.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie jedynie w części.

W niniejszej sprawie powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. domagał się zasądzenia od pozwanego Towarzystwo (...) z siedzibą w W. kwoty 2 362,71 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 06 lutego 2014 roku do dnia zapłaty tytułem różnicy między odszkodowaniem wypłaconym przez pozwanego a całkowitym kosztem wynajmu pojazdu zastępczego w związku z uszkodzeniem pojazdu marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...), za które odpowiedzialność ponosił sprawca szkody ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego.

Pozwany Towarzystwo (...) z siedzibą w W. wnosząc zaś o oddalenie powództwa, zarzucał brak legitymacji procesowej biernej po stronie pozwanej z uwagi na fakt, że w umowie przelewu wierzytelności z dnia 27 listopada 2013 roku wskazano, że cedentowi przysługuje wierzytelność wobec (...), co nie uprawnia powoda do występowania z powództwem wobec Towarzystwa (...) z siedzibą w W. oraz kwestionował koszt najmu pojazdu zastępczego ponad koszt ustalony jako iloczyn 7 dni najmu przy stawce dobowej na poziomie 137 złotych netto.

Odnosząc się do zarzutu braku legitymacji biernej po stronie pozwanego Towarzystwo (...) z siedzibą w W., to wskazać należy, iż nie jest on zasadny. Zbywana w drodze przelewu wierzytelność musi być zindywidualizowana (skonkretyzowana), przy czym wystarczające jest, aby z treści stosunku prawnego wynikały kryteria umożliwiające określenie przelewanej wierzytelności. Stopień indywidualizacji powinien być więc na tyle wystarczający, aby ustalić, która wierzytelność i z jakiego stosunku prawnego jest przedmiotem cesji (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 05 listopada 1999 roku, sygn. akt III CKN 423/98, OSNC 2000, Nr 5, poz. 92). W niniejszej sprawie w umowie cesji z dnia 27 listopada 2013 roku strony wskazały datę szkody komunikacyjnej i określiły wierzytelność jako wierzytelność w postaci prawa do zwrotu kosztów związanych z wynajęciem od powoda samochodu zastępczego przysługującą poszkodowanemu w związku ze szkodą z dnia 27 listopada 2013 roku likwidowaną przez ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej sprawcy tej szkody – (...). Powyższe w ocenie Sądu pozwala na ustalenie przelewanej wierzytelności w sposób nie budzący wątpliwości, na marginesie jedynie wskazując, iż pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności w toku postępowania likwidacyjnego, albowiem dokonał częściowej refundacji kosztów najmu samochodu zastępczego.

Zasada odpowiedzialności pozwanego Towarzystwo (...) z siedzibą w W. z tytułu przedmiotowej szkody jest uregulowana w ramach treści art. 822 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody

wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Źródłem odpowiedzialności sprawcy jest z kolei treść art. 436 § 2 k.c., który stanowi, iż w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody, wymienione w art. 435 k.c. osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych, czyli na statuowanej przez treść art. 415 k.c. zasadzie winy. W ramach obowiązkowego ubezpieczenia komunikacyjnego ubezpieczyciel zobowiązuje się do wypłaty odszkodowania, jakie sprawca szkody komunikacyjnej zobowiązany jest zapłacić poszkodowanemu. Poszkodowany może natomiast dochodzić roszczeń z tego tytułu bezpośrednio od ubezpieczyciela sprawcy szkody. Odpowiedzialność ubezpieczyciela wobec poszkodowanego jest więc rozpatrywana w kategoriach odpowiedzialności deliktowej, a jej zakres zależy od zakresu odpowiedzialności sprawcy szkody.

Podstawowe znaczenie dla ustalenia wysokości szkody, a tym samym zakresu odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego, ma przepis art. 361 § 2 k.c. ustanawiający zasadę pełnej kompensacji szkody oraz przepis art. 363 § 1 k.c., zgodnie z którym naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru dokonanego przez poszkodowanego, poprzez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej bądź przywrócenie stanu poprzedniego.

Nie ulega wątpliwości, że szkoda majątkowa może wyrażać się w braku możliwości korzystania z określonej rzeczy – w realiach niniejszej sprawy – z samochodu stanowiącego własność poszkodowanego. Jeżeli więc poszkodowany ponosi w związku z tym koszty wynajmu pojazdu zastępczego, które były konieczne, to mieszczą się one w pojęciu szkody podlegającej wyrównaniu przez ubezpieczyciela.

Zasada pełnej kompensacji szkody przemawia więc za przyjęciem stanowiska o obowiązku zwrotu przez ubezpieczyciela wydatków koniecznych tj. niezbędnych do czasowego używania zastępczego środka komunikacji w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek uszkodzenia. Przy czym odszkodowanie należy się tylko w takim zakresie, w jakim poszkodowany korzystałby ze swego środka lokomocji, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Będzie to więc odszkodowanie, które należy przyznać za taki czas, jaki odpowiada okresowi pomiędzy dniem wyrządzenia szkody a dniem naprawienia pojazdu, biorąc pod uwagę wszelkie technologiczne uwarunkowania związane z jego przywróceniem do stanu poprzedniego oraz z przeprowadzeniem postępowania likwidacyjnego przez ubezpieczyciela.

W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, iż w majątku poszkodowanego P. K. – poprzednika prawnego powoda powstała szkoda majątkowa, której część stanowią uzasadnione koszty wynajmu pojazdu zastępczego na czas dokonywanej naprawy pojazdu uszkodzonego w wyniku kolizji z dnia 19 listopada 2013 roku. Nie podlega bowiem wątpliwości, iż w sytuacji gdyby do kolizji de facto nie doszło, nie powstałyby dodatkowe koszty związane z najmem pojazdu. Jak wynika z okoliczności niniejszej sprawy wynajęcie pojazdu zastępczego przez poszkodowanego było zasadne – samochód zastępczy był niezbędny poszkodowanemu do dojazdów do pracy i z pracy oraz bieżących spraw życia codziennego. Nie sposób zatem odmówić zasadności twierdzeniu, że koszty z tytułu najmu pojazdu zastępczego stanowią w tej sytuacji szkodę majątkową powstałą w związku z zaistniałą kolizją drogową. Wynajęcie pojazdu zastępczego było w takiej więc sytuacji niewątpliwie normalnym następstwem zdarzenia polegającego na uszkodzeniu pojazdu, a w konsekwencji naprawy tegoż pojazdu.

Odnosząc się do uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego w niniejszej sprawie, wskazać należy, iż jak wynika z dokumentacji przedłożonej na potrzeby niniejszego postępowania, naprawę uszkodzonego pojazdu zlecono w dniu 27 listopada 2013 roku, w tym dniu zawierając także umowę najmu pojazdu zastępczego. Pojazd po naprawie odebrano w dniu 17 grudnia 2013 roku zdając równocześnie pojazd zastępczy,

Z tytułu zwrotu kosztów związanych z umową najmu pojazdu powód domagał się zwrotu tych kosztów za 21 dni najmu pojazdu zastępczego przypadających w okresie od dnia 27 listopada 2013 roku do dnia 17 grudnia 2013 roku. Jednocześnie z dokumentu „karta naprawy pojazdu” (k. 30-31 akt) wynika, że poszkodowany P. K. już w dniu 27 listopada 2013 roku zlecił naprawę uszkodzonego samochodu warsztatowi (...) w G., części zamówiono zaś dopiero w dniu 09 grudnia 2013 roku. Jednocześnie jak wskazał powód w dniu 09 grudnia 2013 roku miały miejsce dodatkowe oględziny uszkodzonego pojazdu, co miało uzasadniać niepodejmowanie czynności naprawczych do tego dnia, jednakże okoliczności tej zaprzeczył pozwany wskazując, iż na wyraźne życzenie warsztatu naprawiającego

pojazd przesłano mu ponowy kosztorys, brak jest nadto w aktach sprawy jakiegokolwiek protokołu dokonania ponownych oględzin uszkodzonego pojazdu.

Rozstrzygając kwestię uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego Sąd miał na uwadze, że zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem koszty najmu przez poszkodowanego tzw. samochodu zastępczego obejmować mogą tylko okres konieczny i niezbędny do naprawy pojazdu (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 05 listopada 2004 roku, sygn. akt II CK 494/03, Biuletyn Sądu Najwyższego 2005/3/11).

Nie powielając argumentacji przytoczonej w powyższej części uzasadnienia, z przyczyn tam wskazanych, brak było w ocenie Sądu podstaw do uwzględnienia okresu od dnia 28 listopada 2013 roku do dnia 09 grudnia 2013 roku, z uwagi na prawdopodobny czynnik, jakim mógł być brak wolnego stanowiska naprawczego po dniu wstawienia pojazdu do naprawy. Okoliczności tej powód nie udowodnił, a oświadczenie warsztatu z dnia 30 stycznia 2016 roku, z którego wynika, że w okresie naprawy uszkodzonego samochodu marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...) warsztat ten posiadał dużo zleceń, a jego moce przerobowe nie mogły obsłużyć wszystkich napraw w standardowym czasie, jest tylko dokumentem prywatnym sporządzonym stanowiącym dowód tego, że osoba, która je podpisała, złożyła oświadczenia tej treści i nie korzysta z domniemania prawdziwości twierdzeń, które tam są zawarte. W konsekwencji za okres konieczny i niezbędny do naprawy pojazdu nie można więc uznać czasu oczekiwania przez poszkodowanego w kolejce na naprawę w warsztacie naprawczym przez 12 dni. Powód nie wykazał bowiem nie tylko, ażeby ta właśnie okoliczność była przyczyną przedłużenia okresu naprawy pojazdu uszkodzonego,), a przez to najmu pojazdu zastępczego (tym bardziej, że inną okoliczność podnosił reprezentant powoda – ponowne oględziny, aczkolwiek również w ocenie Sądu nie znajdującą potwierdzenia w materialne dowodowym), a także, aby brak było możliwości naprawy uszkodzonego pojazdu w krótszym terminie w innym zakładzie naprawczym.

Ponadto wskazać należy, że z treści art. 16 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jednolity: Dz.U. z 2013 roku, poz. 392 ze zmianami) wynika, iż w razie zaistnienia zdarzenia objętego ubezpieczeniem obowiązkowym osoba uczestnicząca w nim obowiązana jest m. in. do zapobieżenia, w miarę możliwości, zwiększeniu się szkody. Jak wynika zaś z art. 355 k.c. dłużnik obowiązany jest do staranności ogólnie wymaganej w stosunkach danego rodzaju, zaś jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza stopnia winy obu stron (art. 362 k.c.). Poszkodowany powinien więc tak działać, jak jest „ogólnie wymagane” w stosunkach danego rodzaju. Od racjonalnie działającego poszkodowanego należy wymagać, aby dbał w identyczny sposób o interesy drugiej strony zobowiązania, jak o swoje własne, przede wszystkim zaś optymalizował wydatki. Poszkodowany obowiązany jest bowiem do minimalizacji kosztów. Winien zatem dołożyć należytych starań w poszukiwaniu warsztatu naprawczego, który mógłby naprawić uszkodzony pojazd w możliwie najszybszym czasie. Na poszkodowanym z mocy art. 354 § 2 k.c. ciąży obowiązek współpracy w wykonaniu zobowiązania przez pozwanego, który przejawiać się powinien w czuwaniu nad przebiegiem naprawy.

Podzielając wnioski zawarte w opinii biegłego sądowego w pozostałym zakresie i mając powyższe rozważania na uwadze należało uznać, iż uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego w niniejszej sprawie wynosił 9 dni.

Odnośnie wysokości stawki najmu pojazdu zastępczego, to wskazać należy, że jak wynika z załączonej do pozwu faktury VAT numer (...) powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. zastosował stawkę najmu w wysokości 137 złotych netto. Pozwany zaś przyznał odszkodowanie w kwocie 1 176 brutto złotych uwzględniając 7 dni najmu pojazdu zastępczego.

Zdaniem Sądu powyższa stawka przyjęta przez powoda była zasadna, gdyż jak wynika z opinii biegłego sądowego dobową stawką najmu pojazdu zastępczego tej samej klasy co pojazd wynajęty, tj. samochodu marki T. (...), w IV kwartale 2013 roku przy tzw. wynajmie bezgotówkowym zawierała się w przedziale: w wypożyczalniach – 130-327 złotych netto dla wynajmu na 1 dobę, 120-168 złotych netto dla wynajmu na 9 dni, 100-142 złotych netto dla wynajmu na 21 dni, zaś w warsztatach naprawczych – 100-170 złotych netto.

Mając powyższe na uwadze należało uznać, iż w niniejszej sprawie uzasadniony jest najem pojazdu zastępczego przez okres 9 dni, które stanowią niezbędny i celowy czas naprawy pojazdu uszkodzonego, przy uwzględnieniu stawki w wysokości 137 złotych netto za dobę. W związku z tym należne powodowi (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. koszty z tytułu najmu pojazdu zastępczego wynoszą 1 516,59 złotych brutto. Uwzględniając zaś okoliczność, iż pozwany bezsprzecznie wypłacił powodowi tytułem powyższego odszkodowania kwotę 1 176 złotych, do zapłaty przez pozwanego pozostawała kwota 340,59 złotych, którą na podstawie art. 822 k.c. w z art. 361 k.c. Sąd w punkcie I wyroku z dnia 24 stycznia 2017 roku zasądził od pozwanego Towarzystwo (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G..

Wypłata odszkodowania w kwocie zawierającej podatek VAT nie była kwestionowana przez pozwanego. Podobnie, termin naliczania odsetek, stąd o żądaniu w tym zakresie zgodnie z treścią pozwu Sąd rozstrzygnął w oparciu o treść art. 481 § 1 k.c. w zw. z art 13 ust. 2 i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jednolity: Dz.U. 2013 roku, poz. 392 ze zmianami).

Uznając zaś dalej idące żądanie pozwu za niezasadne, Sąd oddalił je w punkcie II wyroku na podstawie wymienionych wyżej regulacji stosowanych a contrario.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów na podstawie art. 100 k.p.c., zgodnie z którą to zasadą każda ze stron powinna ponieść koszty procesu w takim stopniu, w jakim przegrała sprawę.

W niniejszej sprawie powód wygrał sprawę w 14,41% (zasądzona kwota stanowi 14,41% kwoty dochodzonej pozwem). Natomiast pozwany wygrał sprawę w 85,59%, tj. w zakresie, w jakim Sąd oddalił przedmiotowe skierowane przeciwko niemu powództwo. W świetle powyższego, powodowi należy się zwrot w 14,41% poniesionych przez niego kosztów, zaś pozwanemu należy się zwrot poniesionych przez niego kosztów w 85,59%.

Koszty procesu poniesione przez powoda wyniosły 736 złotych (119 złotych – opłata od pozwu, 600 złotych – koszty zastępstwa procesowego, 17 złotych – opłata skarbową od pełnomocnictwa), zaś koszty procesu poniesione przez pozwanego wyniosły kwotę 1 496,33 złotych (600 złotych – koszty zastępstwa procesowego, 17 złotych – opłata skarbową od pełnomocnictwa oraz 879,33 złotych wynagrodzenie biegłego sądowego). Powodowi zatem należy się kwota 106,06 złotych tytułem zwrotu w 14,41% poniesionych przez niego kosztów, zaś pozwanemu należy się kwota 1 280,71 złotych tytułem zwrotu w 85,59% poniesionych przez niego kosztów. Kompensując obie kwoty powód powinien zwrócić pozwanemu kwotę 1 174,65 złotych, którą Sąd zasądził w punkcie III wyroku, stosując powyższą zasadę stosunkowego rozdzielenia kosztów.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

4. (...)

5. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 06 lutego 2017 roku